

egentlig lovlig sent nu at bringe Takken, og det behøves slet ikke; der er ingen, der tænker paa at ville stemme mod Forhøjelsen af disse smaa Understøttelser. Nej, det var meget bedre, om det ærede Medlem vilde se ind i Fremtiden og havde rettet en stærk og kraftig Opfordring til Regeringen om at stille sig mere velvillig overfor Skovarbejderne, end den har gjort tidligere.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen). Vi erindre sikkert alle, som var til Stede, den Episode, som han omtalte fra Krigen i 1864 ved Dybbølskansen; hvorledes han skildrede f. Eks., at en Granat var slaaet ned i et Blokhus og havde saaret og dræbt mange Mennesker. Denne Begivenhed havde gjort et uudsletteligt Indtryk paa det ærede Medlem, og han fortalte endvidere, at to Underofficerer, der stode og iagttog de Saarede og Døde, da de bleve bragte ind til Sønderborg, havde udtrykt deres Harm over, at der var sparet 700,000 Rigsdaler paa Bygningen af Dybbølskanserne. Jeg tror, at disse to Underofficerer hellere skulde have rettet deres Harm et helt andet Sted hen. De skulde have rettet den mod den Regering, som opretholdt og vedblev at føre denne vanvittige Krig mod to Stormagter. Hvis Danmark, den danske Hær, i Stedet for at slaa sig ned i Dybbølskansen straks fra Dannevirke var gaaet f. Eks. over til Fyn, og Regeringen den Gang havde givet sig til at underhandle med disse Stormagter, er det min Overbevisning, at de med Lethed vilde kunne have opnaaet Fred; de vilde have sparet meget Blod og mange Penge, og hvad der er endnu mere, det danske Land Nord-slesvig kunde vi have været i Besiddelse af den Dag i Dag, hvis vi ikke havde haft en saa uklog Regering, som den, der den Gang ledede Begivenhederne i vort Land. Havde de to Underofficerer haft den rette Forstaaelse heraf, vilde de ikke have rettet Bebrejdelse mod, at de 700,000 Rigsdaler vare blevne sparede, men mod den Regering, der paa Trods af al Fornuft vilde fortsætte en Krig, der var saa haabløs som den, hvor Danmark skulde kæmpe mod to Stormagter. Paa det ærede Medlem fra Thisted har denne Begivenhed gjort et saa stærkt Indtryk, at han aldrig kan glemme den, og han affagde den Gang det højtidelige Løfte, at han, hvis han kom i den Stilling, at han kunde gøre det, vilde gøre sit til, at det ikke skulde gentages, det dernede ved Dybbøl, men at vi kunde faa

virkelig faste og betryggende Fæstningsanlæg. Og det er sikkert, at han har holdt dette Løfte. Han har vistnok stærkere end nogen anden Mand i Landet arbejdet for Københavns Befæstning, har været med til den frivillige Selybeskatning, har været med til at forsvare Regeringens Politik, og hvad den havde foretaget sig ad provisorisk Vej derude. Han sagde, at han gjorde det, fordi han havde 6 raske Drengene, og de skulde ikke nogensinde blive stedt som de ulykkelige Soldater i Blokhuset ved Dybbøl. Jeg frygter for, at netop den Maade, det ærede Medlem har arbejdet paa, meget let kan bevirke, at hans 6 raske Drengene kan komme i en lignende Situation, som Soldaterne i Blokhuset. Dette, at han har arbejdet hen imod at faa København befæstet — ganske vist meget maadeligt og meget ufuldstændigt, det udsætter vor By for at blive Genstand for et Bombardement; thi der er ikke det mindste i Vejen for, at København kan bombarderes baade nordfra og sydfra, fra Landsiden som fra Søsiden. Saa godt som hele Byen kan skydes ned, og alle de Rædsler, der fandt Sted i Blokhuset ved Dybbøl, kunne komme til at gentage sig i mange Huse og Bygninger i København. Det er det, det ærede Medlems Politik har ført med sig, at netop de Rædsler, han har villet undgaa, kan hans Optræden føre med sig over vor By. Derfor forlange vi, at Københavns Fæstning nu skal nedrives, vi ere ikke i Stand til at forsvare den, til at kunne forhindre Bombardement, og vi ere ikke en Gang i Stand til at kunne proviantere Fæstningen, indenfor hvis Volde $\frac{1}{5}$ af Landets Befolkning befinder sig.

Man har fra mange Sider udtalt Forundring over, at disse Forhandlinger ere trukne saa overordentlig længe ud i Aar, og det er sikkert ogsaa enestaaende, at Finanslovforhandlingen har strakt sig over saa mange Møder som i Aar, — og vi ere jo langt fra ved Afslutningen — men det er jo alligevel ret naturligt, at det maatte blive saaledes. Det, der finder Sted her, er jo for en stor Del en Gentagelse af de mange og bidske Møder, der har været afholdt ude i Landet i den sidste Sommer. Det, som finder Sted og lægger den største Beslag paa Tiden herinde i Aar, er jo det, der foretages mellem gamle Venner og Partifæller.

Man faar en underlig Forestilling om det tidligere store Reformparti, naar man hører f. Eks. den højtærede Justitsminister forsikre os, at der var et fredeligt og godt